

KYLIE SCOTT

Vlam

Stagedive 9

Vertaald door Sanne Hillemans



AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Er zijn redenen waarom mensen met carrières zoals de mijne niet daten. De voornaamste reden: waar zouden we in hemelsnaam de tijd en energie vandaan moeten halen?

Op regelmatige basis ren ik achter een klein kind aan. Zes dagen per week. Het hangt een beetje af van wat het gezin te doen heeft. Doorgaans begint mijn dag om acht uur, ook al is Jamesy al wakker rond een uur of zes. En het einde van mijn werkdag is ook afhankelijk van hoe de dag loopt. Sommige beroemde ouders willen een nanny die 24/7 beschikbaar is. Sommige willen zelfs dat jij het betreffende kind helemaal zelf opvoedt.

Er is me bijvoorbeeld ooit een baan aangeboden waarvoor ik in een appartement zou wonen met twee kinderen van onder de twee jaar, terwijl de ouders in een villa in de buurt woonden. Hun plan was om één keer per dag – als de tijd het toeliet – langs te komen om hun kinderen te bezoeken.

Die klus heb ik maar afgeslagen.

Maar de mensen voor wie ik op dit moment werk, David Ferris (van de wereldberoemde rockband Stage Dive) en zijn vrouw Evelyn, zijn graag meer betrokken bij het leven van hun kind. En dat is geweldig. Maar nog belangrijker: ze vinden het leuk om samen met hun zoon wakker te worden, waardoor ik mijn heilige ochtendritueeltjes kan blijven doen.

De waarheid is dat ik eigenlijk niet vóór acht uur wil beginnen met werk. Ik vind het verschrikkelijk om te moeten doen alsof ik een ochtendpersoon ben. Het is onbeschoft en fout en zou niet toegestaan moeten worden. Zowel mijn vertrouwen in de mensheid als mijn vaardigheid om dingen voor elkaar te krijgen ziet flinke verbeteringen na twee koppen koffie en een lange, hete douche.

Met de nadruk op 'lang' en 'heet'. De verhuizing van Los Angeles naar Portland is een geweldige zet geweest. Ik geniet ervan om weer terug te zijn in de stad waar ik opgegroeid ben. Waar ik echter niet zo dol op ben is het weer. En november in de staat Oregon is een stuk kouder dan ik me herinnerde. Blijkbaar ben ik in Californië een beetje soft geworden. Maar de kou – in combinatie met het constante geren achter een peuter aan – lijkt bij te dragen aan mijn seksleven.

Of, zeg maar, het gebrek aan een seksleven.

En daarom is het op meerdere manieren verrassend om zo vroeg in de ochtend een halfnaakte man in de keuken van het gastenverblijf aan te treffen. Zelf ben ik gekleed in mijn gebruikelijke functionele, flanellen pyjama en wollige sokken. Hij draagt daarentegen enkel een dunne, zachte katoenen pyjamabroek en verder niets. Helemaal niets. En ik kan je vertellen dat die pyjamabroek gevaarlijk laag op zijn heupen hangt. Maar het hoogtepunt is het dunne laagje donkere haar dat van zijn navel naar de bobbel onder het dunne katoen van de broek leidt. Ik kan gewoon niet wegkijken. Het is onmogelijk.

'Hoi,' zegt hij vrolijk.

Zoals ik al zei is het door tijdgebrek een tijdje geleden dat ik echt gedatet heb. En deze halfnaakte man is nogal veel om te verwerken, zo vroeg op de dag. Het voelt alsof het ongeveer een uur duurt voordat mijn slaperige blik omhoog gebracht kan worden. Van zijn kruis naar zijn buikspieren, naar zijn borstspieren, zijn dikke, gespierde nek en uiteindelijk bereikt mijn blik zijn knappe, verstrooide gezicht. En ondertussen staat hij met een kop koffie in zijn hand naar me te grijnzen. O, de schaamte.

'Ik ben Dean,' zegt hij. 'De muziekproducer.'

'J-Juist ja,' stotter ik. Ik probeer door de mistigheid van mijn slaperige brein te breken om zijn woorden te begrijpen.

'En ik vermoed dat jij Jude bent, de nanny?'

'Ja.' Hij weet mijn naam, wat betekent dat hij mogelijk een goede reden heeft om in mijn keuken te staan. Maar ik heb er nogal veel moeite mee een samenhangende gedachte te vormen, dankzij

mijn behoefte aan cafeïne en de afleiding van zijn zo-knap-als-een-model-uiterlijk.

Zijn vingers gaan door zijn halflange, donkere haar en hij vraagt: 'Wil je koffie?'

'Echt heel graag.'

'Dan zal ik uit de weg gaan.' Hij kuiert naar de eettafel en neemt plaats. 'Sorry dat ik gisteravond zo laat aankwam. Hopelijk heb ik je niet wakker gemaakt?'

'Nee. Je bent, eh... Nee.' Het begint me allemaal weer te dagen. Dave en Ev hadden gezegd dat er een kennis van werk naar de stad kwam en ze hadden me gevraagd of het goed was als hij bij mij in het gastenverblijf zou verblijven. Wat ze echter niet verteld hebben is dat hij een van de meest sexy mannen ter wereld is.

'Mooi zo,' zegt hij, met nog zo'n glimlach. Alsof ik de meest vermakelijke vrouw ter wereld ben.

Jippie.

Hij bekijkt me van top tot teen; van mijn rommelige blonde bedhaar tot mijn wollige, rode sokken. Hij is ongetwijfeld aan het wensen dat hij er net zo warm en comfortabel bij liep als ik, in plaats van zichzelf zo tentoon te stellen. Of misschien komt die wens niet in hem op, wat ook helemaal *pico bello* in orde is, aangezien ik zo aan het genieten ben van het uitzicht.

Het gastenverblijf lijkt qua stijl erg op het huis waar het bij hoort. Het is mooi, ruim en gemaakt van hout. In het woongedeelte zit een grijze stenen open haard. De hoge glazen ramen zorgen voor veel licht. En natuurlijk is het zwakke ochtendlicht helemaal gek op hem. Alle randen en vlaktes van zijn lichaam zorgen voor verleidelijke schaduwen.

Maar terug naar de details van dit huis.

Er zijn twee slaapkamers, elk met een eigen badkamer, en er is een terras om in de zomer lekker buiten te zitten. Dit is de eerste keer dat ik de ruimte moet delen sinds ik een paar maanden geleden ben ingetrokken – toen de bouw net afgerond was. Het was fijn om geen huisgenoot te hebben. Maar het hebben van de optie om naar deze man te staren... Wauw. Mijn hormonen worden

wakker geschud, voor het eerst in wat voelt als een eeuwigheid. En dat is een beetje gênant.

Ik vul de grootste mok die ik kan vinden met de perfecte mix van koffie en koffiemelk.

Kom maar, cafeïne. Vervul me met je vreugde en zet mijn brein aan. Alsjeblieft.

Nu ik deels wakker ben, zie ik de kleine tekenen van het feit dat ik dit gastenverblijf moet delen. Zoals de akoestische gitaar die op de bank ligt. Een man die muzikant is heeft iets romantisch en zielroerends. Zelfs de tijd die ik heb doorgebracht met de manische drummer van Stage Dive – Malcolm Ericson – heeft me niet helemaal van die puberdromen af kunnen helpen.

Dean zit nog steeds met een vage glimlach aan de tafel als ik me omdraai en begin met het maken van mijn ontbijt. Jemig. Zo onder de loep genomen worden terwijl ik net wakker ben is nogal intens.

‘Je bent een ochtendmens, of niet?’ vraag ik, wachtend tot de broodrooster de inhoud weer uitspuugt.

Hij tilt een onbeschaamd blote schouder op. Hij durft. ‘Meer een nachtuil, denk ik. Hoort een beetje bij het werk. Meestal zijn muzikanten niet zulke vroege vogels. Maar aangezien alle leden van Stage Dive families hebben om naar terug te gaan...’

Ik leg de opgewarmde Pop-Tarts op twee borden en breng ze naar de tafel. ‘Hier is je ontbijt.’

‘Dank je.’ Zijn schattige glimlach is ontwapenend. ‘Dat waardeer ik.’

En ik zeg niets. Het is onmogelijk dat hij zo sexy én zo aardig is. Die twee kwaliteiten zitten nooit samen in één persoon. Onmogelijk.

Dit is het probleem als je geen sociaal of seksueel leven hebt. Je verliest je feeling ermee. Die spieren sterven gewoon af door gebrek aan het gebruik ervan. Je vergeet hoe je het moet doen, met mensen praten. Het merendeel van mijn gesprekken met de kleine Jamesy van negen maanden bestaat uit vliegtuiggeluiden en boerderijdiergeluiden, terwijl ik hem ertoe probeer te verleiden

zijn groente te eten. En daarom sta ik nu aarzelend met een bord in mijn ene hand en een kop koffie in de andere hand, met nul sociale vaardigheden. Ik heb geen flauw benul wat ik moet zeggen om een normaal, volwassen gesprek te starten. Ik ben hopeloos de pineut als het gaat om interacties met iemand zoals hij. Telkens als ik naar hem kijk, verandert mijn brein in een consistentie die me doet denken aan babyeten. Gewoon... een brij. Een normaal persoon zou nu van de gelegenheid gebruikmaken om deze alarmerend knappe vent met wie ik de komende tijd ga samenwonen beter te leren kennen. Maar ik kan mezelf er gewoon niet toe zetten. *Kut.* 'Eh,' zeg ik, als een waar genie. 'Fijne dag nog.'



Mijn baan heeft zeker voordelen. Ik mag heel vaak op reis en dan verblijf ik in mooie hotels. En meestal krijg ik wel wat tijd om de toerist uit te hangen en de trekpleisters te bekijken. Ik heb in Los Angeles voor een paar verschillende gezinnen gewerkt voordat ik terugkeerde naar het noordwesten. Ik werkte een paar jaar voor een beroemd acterend duo en hun kinderen. En daarvoor was mijn bazin een diva met een peuter. Dat was nog eens een wild huishouden. Het was soms moeilijk te beoordelen wie er emotioneel gezien de volwassene was. Maar als je op het punt komt dat je moet wegduiken voor voorwerpen die zowel door de volwassene als door het kind gegooid worden, dan is het tijd om je uit de voeten te maken. De familie Ferris en hun vrienden zijn echt goed voor me geweest. En dat zorgt voor een situatie met weinig stress. Doorgaans...

'Bij dezen verklaar ik deze opnamestudio voor... geopend!' zegt Evelyn Ferris. Ze houdt een fles champagne omhoog terwijl ze het nieuwe gebouw voor ons presenteert aan alle aanwezigen. 'Ik hoef deze fles toch niet echt kapot te gooien, hè? Dat is toch alleen voor schepen?'

Lena Ferris maakt nog een foto met haar luxe camera. 'Ik stel voor dat we de champagne in plaats daarvan gewoon lekker opdrinken.'